

Р: Може, да. Да не е близо, да е само в квартала, нали.

И: А защо непременно да е кварталът?

Р: Ами защото, ами, все пак трябва и аз да създам семейство... Повече ми харесва в квартала, но и да е някъде другаде, не бих отказал (мл.13, Ф, м.).

И: Харесва ли ти да живееш тук?

Р: На мен ми харесва, на всеки, който... в смисъл от дома по-хубаво няма, нали.

И: Не, мисълта ми е на някое друго място... искаш ли да живееш на някое друго място?

Р: Нееее, не искам да живея на друго място, тук съм си свикнал, дори и бях на друго място, пак бих искал да дойда тук, понеже първо тук имаме чист въздух навсякъде, имаме си поляна, всичко необходимо си имаме... Всичко си е спокойно... Ма мен не ми се мърда, но ако ми се наложи примерно, в смисъл, финансово, пак подчертавам, не сме добре финансово, по принцип кварталът тука е малко така...

И: То по принцип няма значение кой квартал си, то...

Р: Не, понеже се водим гето... то си е гето де и много голяма част от квартала са си бедни хора. Ако трябва се налага, може да напуснем и да отидем някъде другаде да работим (мл.18, Ф, м.).

В няколко интервюта се споменава вътрешното разделение на квартала на няколко малки кварталчета, чиито очертавания респондентите някак знаят, но няма как да бъдат описани – еди-коя си улица е квартал...; там горе е друг квартал; оттатък училището е много зле; там живеят най-бедните; в оня квартал не ходя... Но, от една страна, различни разделения се споменават, а, от друга страна, като че ли няма ясно очертани вътрешни граници, които биха били твърди обозначители на някакво различие, което е някак си подредено в пространството на „Факултета“ и относително безпроблемно се разпознава от неговите млади обитатели.

Р: Квартала е много голям, начи, как да ти кажа, има си някакви части, в смисъл, тука се събираме всички, общуваме си и се познаваме. Ако слезнеш във некой друг квартал, по-добен...

И: В смисъл друга част на квартала ли?